

‘ସେବା ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଧର୍ମ’ ନୀତିକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଜଣେ ମହାନ ମଣିଷ

ରାଷ୍ଟ୍ରର ସେବା, ପିତାମାତା, ମାନବତା କିମ୍ବା ପଶୁପକ୍ଷୀ, ସମସ୍ତେ ଧର୍ମ ଭାବରେ ସେବା କରନ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଆଣି ଦିଅନ୍ତି। ରାମେଶ୍ୱର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମାହାତୋ ଶିକ୍ଷକ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଡକ୍ଟର ପୁଷ୍ପା ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ ଏହି ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ। ରାଷ୍ଟ୍ର ସେବା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ସାମାଜିକ ନିୟୋଜିତ ସୈନିକମାନେ କେବଳ ରାଷ୍ଟ୍ର ସେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧ ଦୁହୁଡ଼ି, ବରଂ ଦେଶର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାଗରିକଙ୍କର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଭାବରେ ନିଜ ମାତୃଭୂମି, ଜନ୍ମଭୂମି ଏବଂ ଜର୍ମିନିଆର ସେବା କରିବା ଦାୟିତ୍ୱ। ପିଲାଦିନରୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେବାର ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି କରାଯିବା ଉଚିତ। ଏହା ପିତାମାତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ। ପିତାମାତାଙ୍କ ସେବା ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଧର୍ମ। ପିତାମାତା, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତା ପାଇଁ ଅନେକ କଷ୍ଟକ୍ରିତ ପଥ ସହ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥତା ଭାବରେ ସେବା କରାଯିବା ଉଚିତ। ଯେଉଁମାନେ ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରତି ଉଦାସୀନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ସେମାନେ ମଣିଷ ବୋଲି କହିବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ।

ସେବା ହିଁ ଧର୍ମ

ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସମାଜ ପାଇଁ ସେବାର ଭାବନା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ

ସେବାର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗରେ ସମାଜ ସେବା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରେ। କେବଳ ସେବା ମନୋଭାବ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସଫଳ ସମାଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିବ। ସାମାଜିକ ଜାତୀୟ ନିରନ୍ତର ଅବନତିକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଭିତରେ ସେବା ମନୋଭାବ ପୋଷଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଏହା କେବଳ ଏକ ସଫଳ ପରିବାରର ସ୍ୱପ୍ନ ପୂରଣ କରିବ ନାହିଁ ବରଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଦୂରତା ମଧ୍ୟ ହ୍ରାସ କରିବ। ଅତୀତରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ସେବା ମନୋଭାବର ଅଧିକାରୀ ଥିଲା। ଆଜି ଏହା ଧୀରେ ଧୀରେ ହ୍ରାସ ପାଇଛି। ଏହି କାରଣରୁ ପରିବାର ଏବଂ ସମାଜ ନିରନ୍ତର ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ୁଛି। ଏହି ମନୋଭାବକୁ ଅକ୍ଷୟ, ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସଫଳ ରଖିବା ପାଇଁ, ସେବା ମନୋଭାବ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ।

ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସେବାକୁ ଧର୍ମ ଭାବରେ ବୁଝନ୍ତୁ

ସେବା କେବଳ ମାନବତା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ବିଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ଜୀବଜଗତ ପାଇଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ। ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରି ବିଶ୍ୱସ୍ତରାୟ ସ୍ଥିରତା, ପରିବେଶଗତ ସନ୍ତୁଳନ ଏବଂ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇପାରିବ। ବିଶ୍ୱରେ, ପୃଥିବୀ ମାତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ। ଅନେକ ପଶୁ ଏବଂ ପକ୍ଷୀ ଧୀରେ ଧୀରେ ବିଲୁପ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି। ଏହା ପରିବେଶ ଏବଂ ମାନବ ଜୀବନ ପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ। ସେବା ଏବଂ ପ୍ରେମର ମନୋଭାବ ସହିତ, ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ। ଆଜି, ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଗାଈଙ୍କ ସେବା କରିବାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି। ଗାଈମାନଙ୍କୁ ସଂରକ୍ଷଣ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି। ଖାରତାକୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗୋମୁତ୍ର ଏବଂ ଗୋବର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ମାନବ ଜୀବନ ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ବିଭିନ୍ନ ଔଷଧ ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଉଛି। କେବଳ ସେବା ମନୋଭାବ ଦ୍ୱାରା ମଣିଷ ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ।

ଭାରତର ତିନୋଟି ବିଶିଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧ ଶନିପୀଠ

ଶନିଙ୍କ ଚମତ୍କାରୀ ସିଦ୍ଧ ପୀଠ ମଧ୍ୟରୁ ଭାରତର ତିନୋଟି ପୀଠକୁ ମୁଖ୍ୟ ଭାବେ ଗଣନା କରାଯାଏ। ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ସିଦ୍ଧପୁରର ଶନିପୀଠ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଗ୍ୱାଲିଅରର ଶନିଶ୍ୱର ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଉତ୍ତରପ୍ରଦେଶ କାଶୀ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ କୋକିଳାବନର ସିଦ୍ଧ ଶନିଦେବ ମନ୍ଦିର। ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ସିଦ୍ଧପୁରର ଶନିପୀଠ ଏହି ଗାଁରେ ଶନିଦେବଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚମତ୍କାର ଦେଖାଯାଏ। ଏହି ଗାଁରେ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ନିଜ ଘରେ ତାଲା ଲଗାନ୍ତି ନାହିଁ। କୁହାଯାଏ ଯେ ଏଠାରେ କେହି ଚୋର ଚୋରି କରନ୍ତି ନାହିଁ ବା ଚୋରି କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଶନି କୋପଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିଥାଏ। ଗ୍ୱାଲିଅରର ଶନିଶ୍ୱର ମନ୍ଦିର: ଏହି ମନ୍ଦିରରେ ଅଛନ୍ତି ମହାବୀର ହନୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲକାରୁ ପିନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଅଲୌକିକ ଶନିଦେବଙ୍କ ପିଣ୍ଡ। ଏଠାରେ ଅମାବାସ୍ୟାରେ ଶନିଶ୍ୱର ମେଳା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ।

କୋକିଳାବନର ସିଦ୍ଧ ଶନିଦେବ ମନ୍ଦିର: କୁହାଯାଏ ଯେ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏଠାରେ ଶନିଦେବଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏ ବନ ଶନିଦେବଙ୍କର, ଯିଏ ଏହି ବନ ପରିକ୍ରମା କରିବ ସେ ଶନିଦେବଙ୍କ କୃପା ଲାଭ କରିବ। ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହକାରେ ପୂଜାପାଠ କଲେ ଶନିଦେବଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିବ ନାହିଁ। ଯାକପୁର ଜିଲ୍ଲା ରାଜିପୁରର ଆଦ୍ୟ ଶନିପୀଠ: ଯାକପୁର ଜିଲ୍ଲାର ବ୍ୟାସନଗର ପୌର ପରିଷଦର ଉପକଣ୍ଠରେ ଅବସ୍ଥିତ ଦାନରତ୍ନା ଦୁର୍ଗ ଅନ୍ତର୍ଗତ ରାଜିପୁର ଗାଁର ଆଦ୍ୟ ଶନିଶ୍ୱର ଦେବଙ୍କ ପୀଠ ରାଜ୍ୟରେ ବେଶ୍ ପୁରାତନ ଓ ପ୍ରସିଦ୍ଧ।

ରାଜିପୁରର ଶନିଦେବତା ବେଶ୍ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବୋଲି ଲୋକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି। ଏଠାରେ ଶନିଦେବ ଏକ ଆସନରେ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଛନ୍ତି। ଯାହାପାଇଁ ଏଠାରେ ଓଷା ଦିବସରେ ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ହଜାର ହଜାର ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କର ଭିଡ଼ ଜମିଥାଏ। ଶହଶହ ସଂଖ୍ୟାରେ ମହିଳା ଓ ପୁରୁଷ ଶନିଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ କଳକାରି କରି ନିଜ ପରିବାରର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ଗ୍ରହରାଜକୁ ସବୁଷ୍ଟ କରନ୍ତି। ଅନେକ ଭକ୍ତ କଳକାରି କରିବା ସହିତ ଶନିଦେବଙ୍କୁ ହଳୁମୁ ମିଳିବା ଯାଏ ଅଧିକା ମଧ୍ୟ ପଢ଼ିଥାନ୍ତି। ସେଥିପାଇଁ ଜିଲ୍ଲା ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ବାହାର ମଧ୍ୟ ବହୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ଏଠାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି।

ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ଉପଦେଶ

ଭିକ୍ଷାଧାର ତ୍ୟାଗ କରିବାର ସମୟ ଆସିଯାଇଥାଏ। ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ ଅନ୍ତିମ ପ୍ରଶ୍ନାସ ନେଉଥିଲେ, ଏହି ସମୟରେ ସେ କାହାର କୁନ୍ଦନ ଶୁଣିପାରିଥିଲେ? ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ନିଜର ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ଆନନ୍ଦଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ କିଏ କାହିଁ? ଆନନ୍ଦ କହିଲେ, ଭଗବାନ! ଭଦ୍ରକ ଆପଣଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଆସିଛନ୍ତି। ଭଦ୍ରକଙ୍କୁ ନିଜ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ ବୁଦ୍ଧ। ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବା ଯିବା ଭଦ୍ରକ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲେ। ସେ କହିଲେ, ଆପଣ ଯଦି ନ ରହିବେ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଆଲୋକ କିଏ ପ୍ରଦାନ କରିବ? ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ କହିଲେ, ଭଦ୍ରକ! ଆଲୋକ ତୁମ ଭିତରେ ହିଁ ରହିଛି, ତା'କୁ ବାହାରେ ଖୋଜିବାର କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା

ନାହିଁ। ଯିଏ ଅଜ୍ଞାନ, ସେ ଦେବ। କ ଯ ରେ , ତା'ର ସ୍ତମ୍ଭରେ, ଗୁମ୍ଫାରେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କୁଳି ଜ୍ଞାନ ଖୋଜିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ନିରାଶ ହୋଇଥାଏ। ହେଲେ ନିଜର ମନ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମରେ ଏକନିଷ୍ଠ ହୋଇ ନିରନ୍ତର ସାଧନାରେ ଲାଗି ରହିଲେ, ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତଃକରଣ ଆପଣ ଆପଣ ଆଲୋକିତ ହୋଇଥାଏ। ତେଣୁ ହେ ଭଦ୍ରକ "ଅସ୍ତ ବାପୋ ଭବ" ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ ହିଁ ନିଜ ହିଁ ନିଜକୁ ଆଲୋକିତ କର। ଏହା ହିଁ ମୋର ଜୀବନଦର୍ଶନ। ସାରା ଜୀବନ ମୁଁ ଏହି ଆଦର୍ଶର ପ୍ରଚାର କରିଆସିଛି। ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଭଦ୍ରକ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜ ଅନ୍ତଃକରଣକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରୟାସ କରିବା ଉଚିତ ହେବ।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥ ?

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ହେଉଛି ତୁମର ଆତ୍ମାକରୀଣା ଚେତନା। ଧର୍ମ ହେଉଛି ତୁମର ବାସ୍ୟ ଆଚରଣ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଆରମ୍ଭ କର ସେତେବେଳେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ଜୀବନ କ'ଣ ତାହା ମୁଁ କିପରି ପାଇପାରିବି? ମୁଁ କ'ଣ ଏଥିରେ ଫିଟ୍ ହୁଏ? ତୁମେ ତୁରନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଯଦି ତୁମେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଏହା କରୁନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ତୁମେ ଗଭୀର ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବ ସତ୍ୟ କ'ଣ, ତେବେ ତୁମେ ଦେଖିବ ଯେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତୁମେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଚେତନା ହେବାର ଅନିବାର୍ଯ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ନେଇଯିବ ଯାହା ସତ୍ୟ, ଯାହାର ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକ ଅଂଶ। ଏହା ଏପରି କିଛି ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯାହା ତୁମର ହୃଦୟକୁ ଉନ୍ନତ କରିବ।

ଯଦି ଆମେ ନିଜକୁ ଦେଖିବା, ତେବେ କିଛି ଜିନିଷ ଅଛି ଯାହା ଆମର ଶକ୍ତିକୁ ତଳକୁ ନେଇଯାଏ। ଯେପରିକି ଗୁଣା, କ୍ଳୋଧ, ଈର୍ଷା, ଲୋଭ, କାମନା। ଏହି ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ମନକୁ ତଳକୁ ନେଇଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ସେବା କରିବା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁ, ଭବ ଆଦର୍ଶ ବିଷୟରେ; ଯେପରିକି ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁ, ଆମର ଚେତନା ଉପରକୁ ଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ଶକ୍ତି ଉପରକୁ ଗତି କରେ, ତୁମେ ଅଧିକ ଆନନ୍ଦ, ଅଧିକ ସ୍ୱାଧୀନତା, ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅନୁଭବ କର ଏବଂ ଏହା ହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଦିଗ। ମୁଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ 'ଏକ ଯୋଗାଳ ଆତ୍ମକଥା' ପଢ଼ିବାକୁ ସୁପାରିଷ କରୁଛି, କାରଣ ସେହି ପୁସ୍ତକଟି ମୋତେ ଯୋଗାନନ୍ଦଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯାଇଥିଲା - ମୋର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ। ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭାରତୀୟ ଶିକ୍ଷା ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନଥିଲି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ସେହି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ି ନଥିଲି। ଏହା ମୋ ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଲା। ମୁଁ ଏହାକୁ ପଢ଼ିବା ପରେ -

ଶକ୍ତିକୁ ବଜାୟ ରଖୁଥିବା ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ସ୍ଥାପନ କରିବା

ସରଳ ସତର୍କତା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଉଚ୍ଚ ସଚେତନତା ସହିତ ବଞ୍ଚିବା

ବାହ୍ୟ, ଭୌତିକ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଆତ୍ମାନ୍ତରୀଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା

ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ଭାବନାକୁ ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ କରିବା

ସେ କଣେ ନିରାଶ୍ରୀ ଥିଲେ, ତେଣୁ ମୁଁ ମା'ସ ଖାଇବା ଛାଡ଼ି ଦେଲି। ସେ କଣେ ସନ୍ତୋଷୀ ଥିଲେ, ତେଣୁ ମୁଁ ସନ୍ତୋଷୀ ହେବାକୁ ନିଷ୍ଠିତ ନେଲି। ମୁଁ ନ୍ୟୁୟର୍କରୁ ଲସ୍ ଆଞ୍ଜେଲସ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଶ ପାର କରି ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷ ଧରିଲି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ହେଲି। ଏକ ଧର୍ମରେ କହୁ ହେବା ଏକ ଆଶୀର୍ବାଦ, କିନ୍ତୁ ଏକ ଧର୍ମରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବା ଏକ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ। ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ ଯଦି ଆପଣ ଏକ ଧର୍ମରେ ଅଛନ୍ତି, ହୁଏତ ଆପଣ କଣେ ଖାଣ୍ଡିଆନ କିମ୍ବା ମୁସଲମାନ କିମ୍ବା ହିନ୍ଦୁ କିମ୍ବା ବୌଦ୍ଧ। ଆପଣ ନିଜକୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ପୃଥକ କରୁଛନ୍ତି। ଏକ ଧର୍ମରେ କହୁ ହେବା ଭଲ, କାରଣ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆପଣ ଏକ ଚାଲିନ କିମ୍ବା ପାଲିତପାତ୍ର ପାଉଛନ୍ତି ଯାହା କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଜଡ଼ିତ। କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆଜି ଏକ ଧର୍ମର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ କାରୁରେ ରହିବା। ଆପଣଙ୍କୁ ଧର୍ମରୁ ବାହାରକୁ ଯାଇ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ସାଧନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷକ କଣେ ପ୍ରକୃତ ଗୁରୁ କି ନାହିଁ ଜାଣିବା ପାଇଁ, ଆପଣଙ୍କୁ ଯାହା ବୁଝିପାରିବେ ତାହା ସହିତ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ। କେହି ସେ ଯାହା ବୁଝିପାରିବେ ତାହାକୁ ଅଧିକ ଯାଚପାରିବେ ନାହିଁ। ତେଣୁ ଯଦି କଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣ ଏପରି କଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନ ପାଆନ୍ତି ଯିଏ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଧିକ ଗଭୀର ଭାବରେ ପ୍ରେରଣା ଦିଅନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ସମୟ ଆସେ, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାହା ଆପଣ ଚାହୁଁପାରିବେ ତାହା ଅଛି ଏବଂ ଆମେ ଏହାକୁ ତୁମର ଗୁରୁ ବୋଲି କହିବୁ। ଗୁରୁଙ୍କ ଭୂମିକା ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା। ବାଳକକାଳରେ କୁହାଯାଉଛି, ଯେତେ ଜଣ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରମେଣ୍ଟରକ ପୁତ୍ର ହେବାର ଶକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ।

